

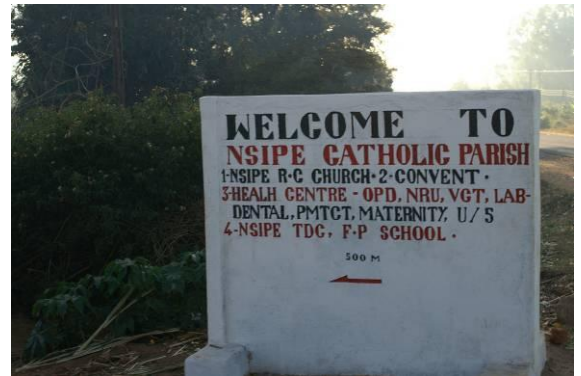
Op naar Nsipe

Naar Nsipe

De hulp van father Boucher leerde ons dat wij niet direct naar Kasina moesten gaan maar eerst ons geluk, om de wandschilderingen van Theo in verschillende kerkjes terug te vinden, in het zuidelijker gelegen Nsipe moesten beproeven. Father Theo Winkelman was uiteindelijk van 1980 – 1992 parishpriest van Nsipe geweest vóór hij naar Nederland om gezondheidsredenen terug moest.

De weg was gemakkelijk te vinden sinds dat enige jaren geleden de infrastructuur in Malawi was verbeterd met de nieuw aangelegde M1. Vanuit Mua naar het zuiden tot Balaka en op de splitsing met de M5 dan ongeveer 10-15 km weer naar het Noorden richting Ntcheu of Dedza.

De hoofdweg M5 was één van de weinige goede geasfalteerde wegen in Malawi. Een bord Welcome to Nsipe

leerde ons dat we rechtsaf een zandpad, in ieder geval niet verharde weg, op moesten. Kuilen en gaten, die we in Malawi nog niet waren tegengekomen werden ons deel.

Uiteindelijk na ca. 500 meter, reden wij tegen een enorm breed gebouw aan, met middenin een enigszins theatrale entree. Wij dachten dat dit de kerk was van Nsipe, want een soort toren en een kruis waren aan de voorkant zichtbaar,

met veel zijbeuken of vergaderzalen, desnoods woonhuizen voor geestelijken bijvoorbeeld.

Wat mogelijk ooit als een kerk in ca. 1937 was bedoeld, bleek al jaren een bestaande school te zijn die in onze ogen danig in verval was. De balustrade voor het gebouw was volledig verdwenen, de traptreden afgebroken, op veel plaatsen waren de deuren verwijderd en glasramen hebben er mogelijk nooit ingezet.

Door de theatrale poort heen lopende kwamen we op een onmetelijk groot binnenterrein, waarop eventueel meerdere elftallen tegelijk konden voetballen. De in een carré achter het voorgebouw opgestelde gebouwen bleken schoolgebouwen te zijn, en het gebouw wat onze eerste aandacht had getrokken bleken ook klaslokalen te zijn.

Die lokalen waren een drama, leken meer op een vervallen gevangenis met grote gaten en kuilen in de vloer, gescheurde wanden en vogelnestjes in de houten balken van het dak. Door het ontbreken van deuren liepen de geiten, kippen, ezels en honden na schooltijd en op zaterdag en zondag gewoon binnen. Schoolborden die gilden om een verfje om te kunnen zien wat erop geschreven stond. Honderdvijftig tot honderdtachtig kinderen in één klas in een ruimte die in Nederland goed was om bijv. 30 kippen te houden.

Een man op blote voeten en in een gescheurde pantalon en een vest aan met gaten kwam aangehold. Het bleek de hoofdmeester (headmaster stond er met krijt op zijn kantoortje geschreven) van de school te zijn.

Hij was blij met ons onverwachts bezoek en vertelde ons in het engels dat hij ons graag wilde ontvangen. Excuseerde zich voor zijn gescheurde en versleten kleding, het was uiteindelijk zaterdag en zijn vrije dag en was zo vriendelijk om ons uit te nodigen in zijn kleine kantoortje, blootsvoets. De headmaster vertelde ons dat hij 1600 kinderen dagelijks met 23 onderwijzers en onderwijzeressen les gaf en liet ons de planning daarvan op een stuk papier aan één van de wanden van zijn ongeorganiseerde headmaster-kantoortje zien.

Het werd ons duidelijk dat er sprake was van een lagere school in 7 niveaus of klassen. ...en of wij die school van hem wilden bekijken. Het werd één van de meest trieste rondgangen die ik in mijn leven in een gebouw heb gemaakt.

De armoede en ellende droop eraf..... hoe was het mogelijk dat er in deze kille slecht onderhouden klassen, waarin geen meubel was te ontdekken; waar geen tafeltje of stoel was te bekennen, waar het zwart van het bord haast wit was en dus het krijt geen effect meer had...

hoe was het mogelijk dat in deze smerige ruimten honderden kinderen tweemaal per dag voor meerdere uren les konden krijgen... kinderen die meestal zonder eten naar school kwamen, gewoon omdat de ouders geen eten 's morgens hebben voor de kinderen.....waar 80 tot 90 % van de kinderen op blote voeten lopen en op de grond zitten...terwijl de vloer vol met putten en gaten zit....hoe is het mogelijk dat in groepjes van 6-9 kinderen er één leerboek ter beschikking is...oftewel voor 100 kinderen er ca. 10 leerboekjes zijn in een klas. Je legt gewoon één lesboekje op de grond en er scharen er zich vanzelf een aantal kinderen omheen.....hoe is het mogelijk.....?

Onderweg bij een benzinepomp waren we aangesproken door kinderen die ons trots vertelde dat ze naar school gingen en of wij een pen voor ze hadden. Een pen, geen geld of snoepjes maar liever iets om mee te schrijven??

....is er dan helemaal niets....geen liniaal, geen stukje stuf, geen etuitje waar je dat in kan doen, geen potlood of puntenslijper, geen schrijftje om in te oefenen, geen landkaart....

Gelukkig ...we vonden een soort wereldbol van papier en lijm. Om een kapotte voetbal was een mooie wereldbol gemaakt, waarbij de zeeën en werelddelen op een kunstige manier erop waren getekend. Het moet uit het hoofd zijn gedaan door een knappe onderwijzer, maar wel zonder een voorbeeld in de buurt.

.....is er dan helemaal geen mogelijkheid om even vrij te tekenen; bestaan er in Malawi, het armste land van Africa, dan geen kleurpotloodjes waarmee een voorgetekende kleurplaat kan worden ingekleurd.....

.....neen, tekenen doen we in het zand, en de kleurtjes in het zand zijn van zand van een andere kleur, was het antwoord.

.....en is er dan niemand die kinderen 's morgens wat te eten kan geven. Kan er bijvoorbeeld geen groentetuintje door de leerkrachten en kinderen worden opgezet, op de braakliggende grond waar nu alleen het onkruid na het natte seizoen enige maanden welig tiert.....kinderen laten eten voor dat de lessen beginnen kan toch betekenen dat het leren ook makkelijker gaat....?

.....graag zouden we zo'n project voor de kinderen van deze school opzetten en de kinderen zouden daaraan beslist graag meehelpen. Na schooltijd de groentetuintjes bijhouden en bij voldoende opbrengst kunnen we misschien ook wel een tuinman (E 25,-- bruto per maand) aantrekken om het grote grove werk te doen....misschien kan er dan wat voedsel overblijven, wat we bijvoorbeeld aan de lodges kunnen verkopen, waardoor de toeristen indirect ook een steentje bijdragen.....

Na dit bezoek stonden de tranen in onze ogen.

Een school met 1600 kinderen in het armste land van Africa, zonder meubeltjes, zonder deuren en ramen in het gebouw. Waar na schooltijd en in het weekend iedereen kan binnenlopen en de kippen, honden en geiten vrij spel hebben. Waar de vloer van de lokalen vol met gaten en scheuren zit en de basis schoolbenodigdheden gewoon ontbreken.

Toch wordt daar geprobeerd een kind kennis bij te brengen. Toch wordt daar geprobeerd een kind te leren lezen en schrijven en iets over de wereldbol te vertellen, waarop het overal beter is als in Malawi in Africa.

Het is een schooltje waar pater Theo Winkelman ongetwijfeld tot 1992 zijn beste krachten aan heeft gegeven. Ofschoon de overheid alle scholen heeft geannexeerd en daarvoor dan ook verantwoordelijkheid moet dragen. Maar verantwoordelijkheid zonder centjes van de overheid levert bitter weinig op.

Er is gewoon geen geld in Malawi.....ook niet voor onderwijs en zeker niet zoals wij het in Nederland hebben georganiseerd.

Na bezichtiging en meer details hebben we beloofd de school te gaan helpen. Er moet dringend heel veel naar toe. Op zijn minst basiselementen om een beetje normaal les te kunnen geven als schoolbankjes, tafeltjes, bordenverf, schriften, potloden, ballpoints, linialen, misschien wel echte wereldbollen (die ook opblaasbaar mogen zijn).

Maar het mogen ook engelse leerboeken zijn, of misschien zelfs een engelse schoolbibliotheek.

In één van de 20 schoollokalen stonden 8 blauw-witte demontabele kunststof schoolbankjes voor 1600 kinderen en een paar antieke houten schoolbankjes met twee zittingen. Uitsluitend bestemd voor de hoogste klas die hun laatste leerjaar succesvol moesten zien af te sluiten. Geschonken door een weldoener die ook toevallig en route in Africa was. Er zaten noodgedwongen 4 kinderen op die twee zittingen.

Een schooldirecteur of headmaster verdient in Malawi per maand 6000 tot 10.000 kwacha, wat bij 6000 omgerekend ca. Euro 32,- per maand is. Deze HEADMASTER heeft geen tijd om geld te verdienen. Deze Headmaster wil meehelpen om zijn 1600 kinderen kennis bij te brengen, opdat er een toekomst voor die kinderen komt.

KUNNEN WIJ OOK IETS DOEN.....? vroegen wij ons af!

Parishkerk van Nsipe

Dichtbij de school met de 1600 kinderen stond de katholieke kerk. St. Peter Claver Parish (parochiekerk) van Nsipe, een prachtige kerk. De kerk waar Father Theo Winkelman van 1980 – 1992 pastoor was geweest. De kerk, met ca. 1000 zitplaatsen, is gebouwd in de periode van 1937, toen er sprake was van een bisdom Nsipe. (St.Peter Claver Parish, Nsipe, P.O.Box 131, Ntcheu, Malawi, Central Africa) Tegenwoordig valt Nsipe onder het bisdom Dedza.

